

— Свърши ли се приказката, дѣдо, че спрѣ? — учуденъ запита той.

— Не, дѣдовото. Има още, ами рекохъ да си дръпна малко отъ лулата.

— Ихъ, какъвъ си! Само ме изплаши. Помислихъ, че се свърши. Какъ хубаво разказвашъ тая вечеръ!

И Ванката опрѣ глава на дѣдовото си колѣно, въ очакване да чуе, какво е станало после. Дѣдо му го стисна за слабото вратле и продължи.

— Когато се върнали, не намѣрили Божия Синъ. Юда Го билъ предалъ.

— Литнали, тогава крилатитѣ душици съ запаленитѣ фенерчета изъ райската градина, шурнали се изъ улицитѣ на Иерусалимъ. Навсѣкжде търсили Исуса, но никжде не Го намѣрили. Пъкъ и да сж Го намѣрили, съ какво ли щѣли да Му помогнатъ — малки, слаби!

Излѣзли и вънъ отъ града. „Може би, Той е тамъ“ — помислили си тѣ. Но и тамъ като не Го намѣрили, поели пжтя, който води презъ полето. Тамъ Исусъ често ходѣлъ да поучава людетѣ. И ето, че предъ себе си забелязали нѣкакъвъ страненъ човѣкъ, да тича като лудъ. Настигнали го. Оградили го. Свѣтнали съ фенерчетата си и освѣтили образа му. Познали го. Билъ Юда — предателътъ на Исуса. Той билъ

гологлавъ, съ разчорлена коса, раздрана риза и съ погледъ на мъртвецъ.

Изплашилъ се Юда отъ свѣтлината на фенерчетата. Сжщитѣ Исусови очи! Колко кротко ме поглеждатъ, мене — престѣпникътъ — изсѣскалъ Юда и закрилъ лицето си

съ ржце. Не искалъ да го познаятъ. Затичалъ още по-силно, но крилатитѣ животинки не го оставили.

— Предателъ! Предателъ! — викали следъ него тѣ.

— Кои сте вие и защо ме преследвате? Кажете, какво зло съмъ ви сторилъ? — питалъ Юда.

— Ние сме сълзитѣ на Исуса, предателю! Кажни, кжде е Той? Него търсимъ!